

En Kirke kan f. Eks. faa Hjælp fra en velhavende Søsterkirke. Det er for nogle faa Aar siden forekommet, at den meget velhavende Frue Kirke har faaet som Hjælp til sit Orgel 30,000 Kr. fra Roskilde Domkirke. Endog en saa velhavende Kirke som Frue Kirke har faaet Hjælp fra det, som Christian V. her kalder „en velhavende Søsterkirke“. Der vil ikke være det mindste i Vejen for, hvis Kirken maaske var lidt mindre angst for, naar den er velhavende, at komme af med det, som man ellers fra Kirkens Side har betegnet som noget, Møl og Rust kunne fortære, og som man ikke skal samle i Bunke. Hvis Kirkerne ikke vare alt for tilbøjelige til at fastholde alt det, som Møl og Rust kunne fortære, men som de alligevel ønske at opdynge, hvis Kirkerne i højere Grad fulgte det gamle bibelske Ord, vilde der ikke være stor Fare for, at et fattigt Sogn, som kom i Trang, intet skulde faa.

Men dernæst, hvis Kommunalbestyrelsen i en given Situation mente, at det ikke gjorde stort, at der ikke kom til at foreligge overensstemmende Erklæringer eller den samlet nægtede sin Anbefaling, kunde Følgen blive den, at man slet ikke paalignede saadanne Bidrag. Vi have i København for ikke saa lang Tid siden haft 5 Aar, hvor hverken den gamle Lov fra 1888 eller de nyere Love fra 1902 eller 1903 have været i Kraft. Vi have haft et lille lykkeligt Tidsrum, en lille glædelig Periode, nemlig da Højre sang paa sit sidste Vers som Regeringsparti og Venstre endnu ikke havde sat sig fast i Sadlen efter at være kommet til Magten. I denne lille glædelige Periode, fra 1896 til 1902, bestod der ingen saadan Lov, men alting gik meget godt alligevel. Der blev ikke paalignet Bidrag paa de enkelte Sogmenigheder; Kirkerne bleve tvungne til at sætte Tæring efter Næring og klarede sig uden en saadan Bemyndigelse. Nu have de igen i 5—6 Aar haft Ret til at kræve disse Bidrag, og det har straks slaaet den Bom bort, som var sat, og som bevirkede en fornuftig Sparsommelighed. Nu ere Kravene atter voksede over alle Bredder. Men nu have de faaet mange Penge i disse 5—6 Aar og kunde vist godt holde inde i nogle Aar, det tror jeg, der ikke var det mindste i Vejen for i de forhaabentlig faa Aar, det vil være, inden vi komme til en virkelig Ordning af Forholdet mellem Stat og Kirke.

Saa sagde den højtærede Kultusminister, at den lille Ændring om Ordet „Anbefaling“ jo ingenlunde kunde sammenlig-

nes med, hvad der fandt Sted ved den gamle Lov af 1888. Det er jo galt. For det første holder den højtærede Kultusministers Fortolkning af Forskellen mellem „Indstilling“ og „Anbefaling“ ikke Stik, men dernæst bruger Loven af 1888 udtrykkelig Ordet „Anbefaling“ for en meget væsentlig Side af Sagen. Det er i Lovens § 2, hvor der udtrykkelig staar, at der kræves Anbefaling fra Kommunalbestyrelsen til Istandsættelse af Sognekirker. Altsaa, den ene Side af Sagen, Istandsættelse af Sognekirker, som er en meget vigtig Side, kan overhovedet efter Loven af 1888 ikke finde Sted uden forudgaaet Anbefaling fra Kommunalbestyrelsen. Og saa gentages i Virkeligheden den samme Tanke i § 3 derved, at der kræves Kommunalbestyrelsens „Indstilling“ ved helé Beløbets Fastsættelse baade til det, der skal bruges til Istandsættelse, til det, der den Gang var Tale om: Opførelse af ny Kirker, og til Drift. Jeg maa altsaa bestemt hævde, ogsaa overfor den ærede Ordfører for Flertallet, at Loven af 1. April 1888, der kom i Stand, medens Højre regerede, ja endog kom i Stand i den provisoriske Periode, paa dette Omraade røbede virkelig Tillid til Kommunalbestyrelsen og virkelig Respekt for det kommunale Selvstyre, hvorimod man, efter at Venstre reformpartiet er kommet til Roret og har sat sig fast, ikke længer har den Tillid til det kommunale Selvstyre, som man selv fra Højres Side nærede midt under Provisorietiden, under selve Estrup. Dette vil jeg slutte med at konstatere. Naar ærede Medlemmer nu stemme imod dette lille Ændringsforslag om at sætte „Anbefaling“ i Stedet for „Erklæring“, stemme de imod en Ret for Kommunalbestyrelsen, som denne fik i 1888 under Estrup, for at tækkes det Ministerium, vi nu have.

Trier: Der er den Forskel paa „Indstilling“ i den gamle Lov og „Erklæring“ i det nuværende Lovforslag, at man ikke kan komme udenom en Indstilling. Man kan forkaste en Indstilling, man kan kræve en ny Indstilling, men man kan ikke komme udenom den. I Virkeligheden bliver altsaa den Indflydelse, Kommunalbestyrelsen ifølge Ordet „Indstilling“ faar, af samme Art som den, den vilde faa, hvis „Anbefaling“ var det Ord, der var brugt, medens den ingen nødvendig Indflydelse vil faa, naar Ordet „Erklæring“ er det, som Loven vil bruge. Derfor mener jeg, at den tidligere Lov taler til Gunst for den foreslaaede Æn-